

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 27/2014-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 23. januára 2014 v senáte zloženom z predsedu Jána Lubyho, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť P. J., zastúpeného advokátom JUDr. Michalom Feciľakom, Jesenná 8, Prešov, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a tiež práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 8 Co 79/2012 z 25. marca 2013, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. J. o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. júna 2013 doručená sťažnosť P. J. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. Michalom Feciľakom, Jesenná 8, Prešov, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny

základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a tiež práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 8 Co 79/2012 z 25. marca 2013.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa návrhom doručeným Okresnému súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) 28. júna 2011 domáhal povolenia obnovy konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 7 C 725/2004. Svoj návrh odôvodnil tým, že *„Okresný súd Prešov rozsudkom z 13. 12. 2007 pod sp. zn. 7 C 725/2004 určil, že žalobca (mesto P.) je vlastníkom miestnej komunikácie, stojacej na parcele č... - zastavané plochy a nádvoria o výmere 9.673 m², vedenej na LV..., katastrálne územie... Žalovaný (sťažovateľ) v konaní uvádzal, že túto pozemnú komunikáciu nadobudol na základe kúpnej zmluvy od spoločnosti K. s. r. o., ktorá ju nadobudla od správcu konkurznej podstaty úpadcu Z...“*.

Okresný súd uznesením sp. zn. 29 C 152/2011 z 23. marca 2012 návrh sťažovateľa na povolenie obnovy konania vedeného pod sp. zn. 7 C 725/2004 zamietol. Proti uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd tak, že odvolaním napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa uznesením sp. zn. 8 Co 79/2012 z 25. marca 2013 potvrdil.

Sťažovateľ nesúhlasí s napadnutým uznesením krajského súdu, pokladá ho *„za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, zjavnú arbitrárnosť a z ústavného hľadiska za neudržateľné, čo má za následok porušenie základných práv sťažovateľa“*.

Vo vzťahu k významu povolenia obnovy konania pre účastníka konania sťažovateľ v sťažnosti opisuje rozhodujúce skutkové okolnosti:

«... Predmetom pôvodného konania (sp. zn. 7 C 725/2004, pozn.) bola žaloba mesta P. o určenie vlastníckeho práva k pozemnej komunikácii nachádzajúcej sa na parcele KN č... - zastavané plochy a nádvoria o výmere 9.673 m², vedenej na LV...

Okresný súd Prešov rozsudkom z 13. 12. 2007 sp. zn. 7 C 725/2004 určil, že žalobca (mesto P.) je vlastníkom miestnej komunikácie... Sťažovateľ (žalovaný) v konaní uvádzal, že túto pozemnú komunikáciu nadobudol na základe kúpnej zmluvy od spoločnosti K. s. r. o.,

ktorá ju nadobudla od správcu konkurznej podstaty úpadcu Z..., vedený pod sp. zn. 1 K 17/00.

Sťažovateľ na základe splnomocnenia M. D. - účastníčky konkurzného konania úpadcu... (pred podaním sťažnosti ESLP) nahliadol na Krajskom súde v Košiciach dňa 20. 04. 2011 a 21. 04. 2011 do konkurzného spisu úpadcu..., kde zistil, že na základe žiadosti Okresného súdu Prešov zo dňa 23. 04. 2007, ktorou Okresný súd Prešov v konaní 7 C 725/2004 požiadal Krajský súd v Košiciach, konkurzné oddelenie, o zapožičanie spisu 1 K 17/00, je na spodnej strane uvedeného listu uvedené: 30. 04. 2007 – zaslaný spis OS PO (2 zv. spisu).

Sťažovateľ následne na to listami z 26. 04. 2011 a 03. 06. 2011 požiadal Krajský súd v Košiciach o vyjadrenie, ktoré 2 zväzky spisov boli teda odoslané na Okresný súd Prešov a pripojené v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 7 C 725/2004.

Krajský súd v Košiciach listom zo dňa 25. 05. 2011 uviedol, že „súpis majetku s prílohami, podaný správcom konkurznej podstaty dňa 27. 07. 2000 bol z dôvodu veľkého objemu a zlepšenia manipulácie asistentkami so spisom vybraný zo základného spisu a uložený v osobitnom zväzku“.

V liste z 10. 06. 2011 Krajský súd v Košiciach uviedol, že na Okresnom súde v Prešove k sp. zn. 7 C 725/2004 bol dňa 30. 04. 2007 zaslaný základný spis, zväzok 1 a 2. Súpis majetku s prílohami – znalecké posudky – bol založený mimo základného spisu.

Sťažovateľ preto pri nahliadnutí do spisu na Krajskom súde v Košiciach sp. zn. 1 K 17/00 dňa 20. 04. 2011 a 21. 04. 2011 zistil, že súpis majetku s prílohami existuje a že bol založený v osobitnom zväzku - znalecké posudky, ktorý nebol dňa 30. 04. 2007 zaslaný na Okresný súd Prešov k sp. zn. 7 C 725/2004 a preto sťažovateľ nemohol tento dôkaz (súpis majetku) bez svojej viny použiť v pôvodnom konaní. Pokiaľ by tento súpis majetku bol zaslaný na Okresný súd Prešov k sp. zn. 7 C 725/2004 dňa 30. 04. 2007, mohol sťažovateľovi privodiť preňho priaznivejšie rozhodnutie vo veci.»

Sťažovateľ uviedol, že „k návrhu na povolenie obnovy konania pripojil aj kópiu súpisu majetku úpadcu Z... s odôvodnením, že sporná pozemná komunikácia bola v majetku úpadcu v zmysle uvedeného súpisu vedená pod poradovým číslom 48, inventarizačným

čísлом 6000682, ako miestna komunikácia s uvedením nadobúdacej ceny 2.121.629,- Sk, zostatkovej hodnoty vo výške 1.059.193,- Sk a znaleckej hodnoty 1.911.000,- Sk.“.

Sťažovateľ tvrdí, že okresný súd jeho návrh na povolenie obnovy konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 7 C 725/2004 zamietol s odôvodnením, že „podľa názoru súdu skutkové okolnosti uvedené v návrhu na povolenie obnovy konania žalovaným nie sú takými skutočnosťami a dôkazmi, ktoré by spĺňali podmienku v zmysle ust. § 228 ods. 1 písm. a) Občianskeho súdneho poriadku“.

Odvolačný súd sa v napadnutom uznesení stotožnil s odôvodnením prvostupňového rozhodnutia, pričom k odvolacím námietkam sťažovateľa uviedol:

„Z obsahu spisu 7 C 725/2004 Okresného súdu Prešov nepochybne vyplýva, že medzi účastníkmi konania až do rozhodnutia súdu 1. stupňa zostala spornou otázka, či miestna komunikácia stojaca na parcele č. 128/1 - zastavané plochy a nádvoría o výmere 9673 m² vedenej na LV... bola predmetom konkurznej podstaty úpadcu Z...“

Odvolačný súd má za to, že žalovaným teraz tvrdený dôkaz je zjavne nespôsobilý k tomu, aby súd návrhu na povolenie obnovy konania vyhovel. Nič totiž nebránilo žalovanému navrhnúť v pôvodnom konaní vykonať dokazovanie obsahom konkurzného spisu úpadcu Z... Krajského súdu v Košiciach. Takýto návrh na vykonanie dokazovania však v pôvodnom konaní podaný nebol, hoci žalovaný potrebné informácie v tom čase mal, a preto v tomto štádiu konania už nie je rozhodujúci ani jeho obsah...“

V tejto súvislosti sťažovateľ namieta, že «... nemohol vedieť, že dôkaz - dožiadanie, ktoré súd prvého stupňa v pôvodnom konaní vykonal v zmysle §§ 120 ods. 1 a 122 ods. 2 O. s. p., a to pripojením konkurzného spisu 1 K 17/00, nevykonal súd správne... Na pojednávaní konanom dňa 24. 05. 2007 v pôvodnom konaní pred Okresným súdom Prešov súd: „oboznámil účastníkov konania s konkurzným spisom, ktorý bol predložený súdu z Krajského súdu v Košiciach č. 1 K 17/00 týkajúci sa konkurzného konania voči úpadcovi Z... a nie iba s čiastočným, tzn. s neúplným spisom úpadcu...“

Sťažovateľ tak nemohol vedieť, že konkurzný spis úpadcu... nie je úplný a požiadať o jeho doplnenie.».

Podľa sťažovateľa krajský súd nedal odpoveď na jeho kľúčové námietky, hoci ich uviedol písomne vo svojom návrhu, ako aj v odvolaní proti prvostupňovému uzneseniu z 23. marca 2012. Medzi kľúčové námietky sťažovateľa patria „*vyjadrenia Krajského súdu v Košiciach, list z 25. 05. 2011, list z 10. 06. 2011 a judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako aj Najvyššieho súdu Českej republiky*“.

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sa sťažovateľ domáha, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. *Sťažnosti sa vyhovuje.*

2. *Základné právo P. J., podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, článku 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a právo na spravodlivé súdne konanie zaručené článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 8 Co 79/2012 z 25. 03. 2013, porušené bolo.*

3. *Uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 8 Co 79/2012 z 25. 03. 2013 sa zrušuje.*

4. *Vec sa vracia Krajskému súdu v Prešove na ďalšie konanie.*“

II.

Podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a tiež práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 8 Co 79/2012 z 25. marca 2013 potvrdzujúcim uznesenie okresného súdu sp. zn. 29 C 152/2011 z 23. marca 2012, ktorým tento súd zamietol jeho návrh na povolenie obnovy konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 7 C 725/2004.

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že proti napadnutému uzneseniu krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie (22. mája 2013, pozn.), o ktorom do dňa predbežného prerokovania sťažnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako dovolací súd ešte nerozhodol (okresný súd odstúpil dovolanie sťažovateľa najvyššiemu súdu ako dovolaciemu súdu 14. augusta 2013, pozn.).

Ústavný súd v súvislosti so skutočnosťou, že sťažovateľ proti napadnutému uzneseniu krajského súdu podal aj dovolanie, poukazuje na svoju doterajšiu ustálenú judikatúru (m. m. IV. ÚS 177/05), podľa ktorej vyčerpaním opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov, nemožno rozumieť už samotné podanie tohto účinného oprávneného právneho prostriedku oprávnenou osobou, ale až rozhodnutie o ňom príslušným orgánom. Iná interpretácia by v danej veci mala za následok nežiaducu situáciu, keď by to isté rozhodnutie súčasne preskúmavali tak všeobecný súd, ako aj ústavný súd. Sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nepredstavuje právny prostriedok nápravy, ktorý možno využiť

súčasne popri iných prostriedkoch nápravy, ktoré má sťažovateľ k dispozícii; sťažnosť je prípustná iba vtedy, ak napriek vyčerpaniu všetkých prípustných prostriedkov nápravy došlo podľa tvrdenia sťažovateľa k porušeniu jeho základných práv alebo slobôd (m. m. IV. ÚS 21/02).

V okolnostiach posudzovanej veci sťažovateľ podaním dovolania, ako aj podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vedome vytvoril stav, keď by o jeho veci mali súbežne rozhodovať dva orgány súdneho typu (najvyšší súd ako dovolací súd a ústavný súd), čo nie je v podmienkach právneho štátu rešpektujúceho princíp právnej istoty ústavne aprobovateľné, pretože by tým mohlo dôjsť k vydaniu dvoch rozdielnych rozhodnutí v tej istej veci. Vzhľadom na skutočnosť, že uplatnenie právomoci dovolacieho súdu vo veci sťažovateľa predchádza uplatneniu právomoci ústavného súdu, možno považovať podanie sťažnosti ústavnému súdu ešte pred rozhodnutím dovolacieho súdu o poslednom procesnom prostriedku, ktorý bol sťažovateľom využitý, ako predčasné (m. m. IV. ÚS 142/2010).

Ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre uplatňuje právny názor (napr. I. ÚS 169/09, I. ÚS 289/09, IV. ÚS 142/2010), podľa ktorého v prípade podania mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania) a súbežne podanej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je takáto sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o dovolaní.

V nadväznosti na uvedené ústavný súd v záujme právnej istoty sťažovateľa zároveň poukazuje na svoje predchádzajúce rozhodnutia (napr. m. m. I. ÚS 184/09, I. ÚS 237/09, I. ÚS 239/09, IV. ÚS 49/2010, IV. ÚS 453/2010), v ktorých vyslovil, že lehota na prípadné podanie sťažnosti po rozhodnutí o dovolaní bude považovaná v zásade za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu, s výnimkou prípadov, keď to konkrétne okolnosti veci zjavne vylučujú. Nie je preto dôvodné, aby sťažovateľ v prípade podania dovolania podal zároveň aj sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, pretože aj za predpokladu, že by dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné, nemožno sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy smerujúcu proti rozhodnutiu, ktoré predchádzalo rozhodnutiu dovolacieho súdu, odmietnuť pre jej oneskorenosť (porovnaj k tomu aj rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 8. novembra 2007 vo veci Soffer proti Českej

republike, sťažnosť č. 31419/04, alebo rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. novembra 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verzus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, a jeho body 51, 53, 54).

Vzhľadom na tieto skutočnosti sa ústavný súd podanou sťažnosťou meritórne nezaoberal, ale ju pri predbežnom prerokovaní podľa zásady ratio temporis odmietol ako neprípustnú (predčasne podanú) podľa § 53 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa už ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa na ochranu ústavnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. januára 2014